

[Alfred Jensen.]

føre den linje igennem i lovforslaget, hvorefter der netop ikke tages hensyn til arbejderne berettigede ønsker. Det, man ønsker, er endnu en gang at få et forlig gennemført, hvorved arbejdsgiverne får den store fordel og arbejderne stort set kan stå med en lang næse.

Formanden: Jeg henstiller, at udtryk, der er påtalt, ikke tages op til fornyet drøftelse.

N. Chr. Christensen: Da udvalget vedrørende lovforslaget om den tvungne voldgift, som blev fremsat af det radikale venstre, blev nedsat og begyndte sit arbejde, var det en forudsætning, at vi inden næste overenskomstperiode skulle have alle de spørgsmål, som blev draget frem i forslaget, løst. Det er ikke sket. Det, vi behandler i dag, er kun en meget lille del af de ting, der har været til behandling.

Når jeg har bedt om ordet i dag, er det på grund af en del udtalelser, som er fremsat vedrørende dagspressen. Jeg tror at kunne sige, at dagspressen landet over — ikke alene de store bladhuse, men også alle de mindre blade — i dag med den største skuffelse ser, at deres problem ikke er bragt frem til løsning. Vi har i sin tid i tinget højtideligt vedtaget en dagsorden, som blev foreslået af den højtærede økonomiminister, gående ud på, at dagspressen skulle undrages fra konflikter, og at der straks burde optages forhandlinger for at få dette spørgsmål løst.

Nu hører jeg, at det ærede medlem hr. Baunsgaard mener, at der stadig væk skulle være en mulighed til stede, således at det ikke bør blive et lovgivningsproblem. Må jeg som en af dem, der har deltaget i mange forhandlinger netop vedrørende det spørgsmål, som i sin tid blev rejst af den højtærede økonomiminister her i denne sal, sige, at der desværre ikke findes nogen mulighed for at løse det; vi har prøvet det. Dansk Arbejdsgiverforening har vedtaget, at pressen ikke kan udsættes for lockout. Vi har søgt at få en lignende bestemmelse vedtaget inden for De samvirkende Fagforbund og inden for Dansk Typografforbund om, at pressen ikke kunne inddrages under strejker og især da ikke under sym-

patistrejker, men ikke desto mindre skete det ved den sidste overenskomstsituation, at til trods for, at forholdene var i orden mellem bladudgiverorganisationen og typograferne, var typograferne blandt de første, der gik ud i strejke, erklærede sympati-strejke, skønt deres sag var i orden. Det viser, at det er umuligt at løse dette spørgsmål, og derfor kan det ikke nytte, at det ærede medlem hr. Baunsgaard nu prøver at give det udseende af, at der stadig findes muligheder, som kan prøves.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard citerede en svensk socialdemokratisk chefredaktørs udtalelse om, at det var et brud på trykkefriheden, hvis en del af pressen ikke kunne udkomme, og det ærede medlem fjøede til: noget lignende må vi vel kunne opnå her i landet, således at det går op for pressen og for dem, der har med pressen at gøre, at vi kan ordne vore forhold efter svensk mønster. Jeg kan fortælle det ærede medlem, at vi har prøvet på det, men det har været ganske ugørligt at gennemføre selv en langtidsoverenskomst med typograferne på dette område; de har oven i købet brudt de overenskomster, vi havde med dem.

Jeg kan ikke se andet, end at det ærede medlems udtalelser i virkeligheden skal dække over det radikale venstres dårlige samvittighed i denne sag. Det radikale venstre var enigt både med konservative og med venstre om, at der på dette område virkelig måtte gøres noget, men det radikale venstre har i dag svigtet sin indstilling.

Socialdemokratiet har stået meget vaklende, meget nølende, men stort set afvisende over for hele dette spørgsmål, og dets ærede ordfører siger her i dag, at det er bladhusenes sag, det drejer sig om, og at det nok er de økonomiske interesser mere end ytringsfriheden, der kommer i forgrunden. Jeg kan oplyse, at vi har været villige til at drøfte, at det skulle gå ud over de økonomiske interesser, over annonce-mængden i bladene, men at vi skulle have lov til at tilgodese ytringsfriheden, uanset at det økonomisk kom til at gå ud over os. Man har ikke villet høre på os. Derimod har man knægtet ytringsfriheden først her i København og siden også i provinsen. Dette forhold kan det danske samfund ikke være bekendt. Jeg tror ikke, socialdemokraterne